

„Jeg forstaar mig ikke paa det Menneske!“
 udbrød han, idet han begyndte at vandre heftigt
 frem og tilbage over Spisestuens Gulv. „Jeg be-
 griber ikke, hvad det er, han gaar og spekulerer
 paa. Han sidder hver Dag her nede saa tavs og
 udeltagende, som om der var overgaaet ham en
 stor Ulykke! ... Kan du forstaa, hvad Grunden
 kan være, Ragnhild?“

„Aa,“ svarede Datteren roligt; hun var bleven
 siddende ved Bordet, tilbagelænet mod Stoleryggen,
 og saa' med tankefuldt sammenknebne Øjne ud
 gennem Vinduerne. „Det er vel ikke saa under-
 ligt, om han i Begyndelsen kan føle sig lidt tynget
 af sin Gærning. Han er jo endnu saa ung
 og desuden har han maaske mærket, at hans
 Prækener ikke har vundet udelt Bifald hos Be-
 folkningen.“

„Aa, for den Sags Skyld behøvede han dog
 virkelig ikke at gøre sig Bebrejdelser,“ svarede
 Provsten med Selvfølelse. „Og det er saamænd heller
 slet ikke den Slags Ting, der er i Vejen i
 saa Fald var han sikkert kommen til mig med sine
 Bekymringer. Nej, jeg er bange for, at han gaar
 omkring og véd ikke rigtig Besked med sig selv.
 Der er noget ubeslutsomt over ham. Maaske har
 han sat sig fast i en eller anden fiks Idé om sig